

ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА

Орган на Епархийското Свещеническо Братство „св. Царь Борис“ въ Варненската и Преславска Епархия
ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСВЪТА И ОБЩЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪ

Брой 1 лв.	Обявления се приемат по споразумение	Излиза 2 пъти на месец	Годишен абонаментъ 20 лева	Брой 1 лв.
------------	--------------------------------------	------------------------	----------------------------	------------

Дяконъ Ив. Войновъ

Образование и възпитание

Ако проследимъ историята на археологията, ние ще видимъ, че човѣчеството постепенно се е издигнало къмъ височинитѣ на културата. Това е ставало, като едно поколѣние е възприемало и усвоявало придобивкитѣ на по-раншнитѣ поколѣния и сетне само отъ своя страна е създавало нѣщо важно и полезно за живота. Така хората се научили да си подхващатъ огънь, да си правятъ дрехи, жилища, оржия за отбрана, съживя за обработване на земята и т. н. Минавали години и столѣтия — човѣшкиятъ гений продължавалъ да разширява своитѣ завоевания. Заредили се най-разнообразни изнамирания и открития, трупали се знания и опитъ и тъй се вървѣло все нагоре и нагоре, докато стигнало до наше време — времето на радиото и аероплана.

Сега вече свѣтътъ разполага съ грамадно културно съкровище. Вратитѣ на това съкровище се отварятъ чрезъ образованието. А отъ тукъ и голѣмото значение на училищата — разсадницитѣ на образованието. Въ училищата човѣкъ — подъ формата на алгебра, геометрия, физика, химия, техника и др. науки и изкуства — се запознава съ постиженията на вѣковетѣ; тамъ се развиватъ и формиратъ неговитѣ умствени способности, и той се въоръжава добре за работа къмъ нови постижения или, най-малкото, дава му се възможностъ съ повече разбиране и успѣхъ да обзаведе и нареди своя животъ.

Нека забележимъ, обаче, че образованието не е най-важното нѣщо. Необходимо е преди всичко възпитание. Слушали сте да говорятъ за нѣкого съ възмущение — образованъ, но не възпитанъ; или съ почитъ и уважение: нѣма почти никакво образование, но е честенъ и добродушенъ; или съ адмирация и преклонение — отлично е възпитанъ. Това идва да подчертае мисълта, че достойнството на човѣка се мѣри по степента на неговото нравствено възпитание и че образованието се смѣта за твърде полезно и хубаво украшение, но като прибавка само къмъ налична вече нравствена култура. Отъ тая култура всичко останало получава смисълъ и значение.

Веднажъ поискали отъ Ж. Ж. Русо да се произнесе по качествата, които е желателно да притежава една девойка. — Какъ гледате на красотата? — запитали философа. — На красотата — отговорилъ той — азъ поставямъ оценка нула. — Ами на образованието? — Също нула. — На материалното благосъстояние? — Пакъ нула. — А на сърдечната доброта? — На нея давамъ единица.

Настъпило смущение. — Не се чудете — продължилъ Русо; — видете: ако къмъ числото единица прибавимъ нули, ще имаме нѣщо повече отъ единица — ще имаме 10, 100, 1000 и т. н. Но нулитѣ, взети сами, си оставатъ нули — нищо, колкото и на брой да сж тѣ. А единицата винаги е нѣщо, тѣ е самоценна величина. Такава

величина въ случая е сърдечната доброта или, съ други думи, нравствената култура. Ако девойката блѣсти съ своя мораль, тогава красотата, образованието, материалното благосъстояние и пр. още повече ще увеличатъ нейната цена; иначе, тия ѝ качества сами по себе си сж нули.

Това, което казва Русо за една девойка, сжщо важи за единъ момъкъ и за човѣка въобще. На първо мѣсто се търси нравствена култура. Никой не желае да живѣе между лицемѣри и нахалници, между хора съ груби навици и безъ чувство на срамъ, макаръ и да сж тѣ много учени и да владѣятъ богатства. Но нравствената култура, тая самоценна величина, не пада току-тъй отъ невидѣлица, а се създава чрезъ възпитанието. Единъ отъ главнитѣ фактори за нейното изграждане сж безспорно училищата. Задачата на последнитѣ е, просвѣщавайки разума, едновременно съ туй да просвѣщаватъ и облагородяватъ сърдцето и волята на младежта. Но всѣко растение, за да вирѣе, иска своя климатъ и атмосфера. И за успѣха на възпитателната дейностъ въ училищата е нужна подходяща атмосфера. А това не може да бжде нито атмосферата проникната отъ философията на Нитче съ неговия „свѣрхчовѣкъ“ и презрение къмъ слабия, нито тая на бруталния марксизмъ, който освенъ материя и материални блага, нищо друго не признава. За развитието на нравствена култура въ крехкитѣ детски и юношески души най-подходяща е меката и приятна атмосфера на Евангелието.

Отъ нѣколко години насамъ въ Европа и Америка сжществуватъ младежки християнски дружества. Има ги вече и въ България при учебнитѣ заведения. Това е отрядно явление. Ползата отъ тия дружества е несъмнена, а би могла да бжде голѣма, ако имъ се дадеше малко по-друга организация.

Ама ще кажете: моятъ синъ се готви за инженеръ или нѣщо подобно, тъй че за него сж нужни подробни лекции по математика, а не по християнската религия. Не сте прави. Вашиятъ синъ може де стане инженеръ и съ познанията си да строи чудни мостове презъ рѣки и долове на желѣзопѣтната линия, но туй не е достатъчно. Той трѣбва — преди всичко да построи здравъ мостъ въ своята душа, та, когато минава тамъ желѣзницата на живота, да не ставатъ катастрофи. А тежко нѣщо е желѣзницата на живота съ нейния грамаденъ локомотивъ и вагони. Това сж всевъзможнитѣ изкушения, несполуки, лишения и несгоди, мжки и теглила. Тѣ могатъ да сполетятъ всѣкого, отъ царя до последния беднякъ. И въ такъвъ именно случай необходимо е мостътъ въ душата да бжде непоколебимъ. Иначе, катастрофата е неизбежна. Съставнитѣ части на тоя мостъ се наричатъ: **самообладание, смирение, милостъ и състрадание къмъ хората, правдолюбие, силна въра и надежда**

Всичко що се отнася до вестника, да се изпраща до св. Митрополия — Варна, а суми — до свещ. Стефанъ п. Йордановъ, ул. Царь Асенъ № 20

СЪДЪРЖАНИЕ:

Образование и възпитание; Не клеветете свещеника; Да бдимъ надъ децата; Архиперейската Митра; Дядо Симеонъ въ хр. „Св. Петка“; Добре скроено — зле ушито; Дайъ любовъ; Резолюция; Отзивъ и бележки; Изъ старитѣ архиви; Изъ чуждата преса; Наши вѣсти и пр.

ЕПАРХ. СВЕЩ. БРАТСТВО
№ 36
19.IV. 1934 година
Варна

До Тѣхни Всеблаготворѣния
Председателитѣ на околийскитѣ свещенически братства въ Варна, Провадия, Шуменъ, Ески-Джумая и Османъ-Пазаръ.

Ваше Всеблаготворѣние,

Предвидъ на това, че датата на годишното епархийско събрание наближава, приканваме Ви да ни изпратите най-късно до 20 май т. г. протоколитѣ на всички свещенически събрания, които сж се състояли въ ръководеното отъ Васъ свещеническо братство, както и отчетъ за дейността на братството, движението на братчицитѣ презъ годината по списъкъ, както и всѣка проява на братството и братчицитѣ, които заслужаватъ да се отбележатъ въ годишния отчетъ на епархийското настоятелство.

Председателствуващъ: Прот. Георги Догановъ
Секретаръ: Свещ. Енчо п. Йордановъ

въ Бога и бждащето Тѣхъ ги изработва и сглобява въ човѣшката душа нравственото възпитание. Всѣки синъ и дѣщеря трѣбва да получи такава възпитание, независимо отъ образованието и професията, на която щѣ се посветятъ. То е най-важното и най-ценно съкровище. Образованието не струва нищо, даже е вредно, ако нѣма мораль. Вредно е, защото при двама еднакво поварени разбойници въоръжениятъ отъ тѣхъ съ научна подготовка и технически похвати е много по-опасенъ, отколкото онзи, който разчита само на своята физическа сила и примитивенъ умъ. Безъ здрави нравствени устои човѣкъ рискува винаги да изгуби равновѣсие, да се изврати и да слѣзе въ положението на най-мизерното животно. Миналото и настоящето ни даватъ потресающи примѣри въ туй отношение и на единъ твърде красноречивъ езикъ ни говорятъ: **на първо мѣсто добре възпитанни морално личности, на сетне инженери, лѣкари, сждии, агрономи и т. н.**

А най-чиститѣ струи на морала текатъ отъ учението на Христа. По общото признание на всички почти знаменити представители на европейската култура и цивилизация, това учение, като никое друго, ободрява душата на човѣка и ѝ дава тласкъ по пътя на доброто. „Християнската религия — казва Гете — е нѣщо велико и могъщо. Чрезъ нея човѣчеството все отново се е издигало, следъ като е падало въ низинитѣ и страдало. Съ това тя стои надъ всѣка философия (Gespräche II. 38. Eckermann.). Следователно, какво по-хубаво отъ туй, че деца и юноши си поставятъ за задача да растатъ и се развиватъ подъ благодатното влияние на тая религия?

И така, стига лутания по мѣста пуси и безводни... Образование, но и солудно нравствено възпитание въ духа на Евангелието. Защо? Защото земайтъ се тресе и залива съ кръвъ и слзи не толкозъ отъ липса на образовани, отколкото отъ липса на добре възпитани хора.

НЕ КЛЕВЕТЕТЕ СВЕЩЕНИКА

Отъ известно време, а най-вече следъ нещастнитѣ войни за насъ бждало се забавляването на децата и осждителенъ навикъ, да се клевети свещеника съ или безъ причина, съ целъ да се орони престижа му и почерни предъ очитѣ на християнитѣ. Има дори професионалисти въ тази материя, които безъ всѣкакъв поводъ, съ време или безъ време се занимаватъ съ духовнитѣ лица.

Въ кръчмата, кафенетата, на кръстопжищата, при пиръ и гуляй, денемъ и нощемъ разни нехранимайковци отправятъ хулни думи противъ българския клиръ въобще. Той е предметъ на забавление на тѣзи словоохотливи, на най-жестоката и пристрастна „критика“. Въ повечето случаи това сж безбожници, стълбове на кафенетата, отдавна скжсали съ църквата и съ всѣкакъвъ религиозенъ животъ. Живѣятъ като че ли далечъ отъ свѣта съ своитѣ просташки предразсѣдци, безъ нѣкога да сж се постарали да вникнатъ въ работата на свещеника или пъкъ да сж се срѣщнали съ нѣкого измежду тѣхъ и разбератъ какво тѣ работятъ и отъ какво се въодушевяватъ. Това деяние безспорно, че е осждително. Вършатъ грѣхъ и престѣпление спрѣмо служителитѣ на единъ институтъ съ голѣми заслуги въ миналото и упора за бждащето, на когото дължимъ само признателностъ. Невѣрующитѣ, безбожнитѣ и сектантитѣ, както и желтата и болшевишка преса съ своето злоезичие отварятъ широко вратитѣ на съблазанъта, невѣрието и заблудата срѣдъ нашето общество. Прицелната имъ точка въ борбата съ църквата и религията е свещеника, комуто приписватъ грѣхове и пороци, които не само, че не ги притежава и не ги е вършилъ но които той е длъженъ да бичува и порицава отъ амвона. Тѣ не спорятъ, а само клеймятъ като мислятъ, че по този начинъ ще изстранятъ предъ очитѣ на обществото, унижавайки другитѣ. Да клеветишъ значи да хапишъ отъ заугла, като злитѣ кучета. Езикътъ на клеветника е като на змията. Нѣщо по-лошо дори защото езика на змията е раздѣленъ на две а на клеветника на три. Съ

Печатница „НОВИНИ“ — Варна

едно ухапване прави три рани: първата — на тогози когото клевети, втората — на тогози предъ когото клевети, защото му убива върата и третата — на себе си безъ да държи смѣтка че „който копае яма другиму, самъ пада въ нея“. Това е въобще тактиката на нашитѣ врагове: порази овчаря, за да се прѣснатъ овцетѣ. Окарикури генерала, за да изгубишъ всички сражения.

Враговетѣ на църквата правятъ голѣми устни и писменни усилия, за да убиятъ моралния авторитетъ на пастиря, къмъ който християнитѣ трѣбва да гледатъ съ довѣрие, почитъ и уважение. Веднѣжъ поразенъ пастиря лесно можешъ откъсна на християнитѣ отъ обятията на църквата. Когато те изненада силенъ вѣтъръ и ти нѣма на какво да се опрешъ бурята те завлича, но когато се опрешъ до нѣкой стълбъ мѣчно може да те поклати. Самъ Христосъ е казалъ: „Ще порази пастиря; и овцетѣ на стадото ще се разпрѣснатъ“. Мат. 26 — 31. Сектантитѣ, които парадиратъ съ Библията въ случая си служатъ съ библиейски методъ. Ето едно доказателство за истината, че тази кампания изхожда изъ срѣдитѣ на църковнитѣ врагове.

Много рѣдки случаи ще чуе да се говори добро за нѣкои свещеници, да се похвалява богатата и всестранната имъ дейностъ и да се изтъква колко е тежъкъ кръстътъ имъ срѣдъ грубата българска действителност. Обърнете вниманието какъ въ нѣкои дори мѣстни вестници, не говоримъ за болшевишкитѣ пасквили, у насъ като: „Жупелъ“, „Културна трибуна“ и пр., които не пропускатъ дори да не оскърбятъ и охулятъ свещеника, а малкитѣ имъ грѣшки да печататъ на видно мѣсто и съ дебели букви. Не говоримъ за злоезичието и злѣчтатъ съ които си служатъ. Гдѣ нѣма грѣшки и недостатѣци? Въ правителството ли? Въ армията ли? Въ училището ли? Защо спрѣмо тѣхъ държатъ друго поведение. За насъ нѣма нѣщо, което да не е грѣхъ, и ако се помѣсти нѣщичко то ще бѣде въ нѣкое кюше отъ вестника никой да не го забележи.

Християнино, внимавай да не станешъ оржде на сатаниститѣ, да не извършишъ този грѣхъ и станешъ неволень проповѣдникъ на пѣклнитѣ имъ цели, отваряйки вратитѣ които водятъ къмъ разколъ индеферентностъ, безбожие, родоотстъпничество и пр. Стани бранител на родната си църква и на нейнитѣ служители, на тѣхното достоинство и авторитетъ и силенъ трѣбачъ на всичко хубаво, добродетелно и идеално. Почитай пастиритѣ църковни като такива що сѣ поставени отъ Господа Исуса Христа, отъ негово име да проповѣдватъ пѣтя на спасението, родолюбieto и добродетелта, слушай ги и обичай ги за Бога. Вземи примѣръ отъ другитѣ въроизповѣдания, които не клеветятъ пастиритѣ си, които не сѣ нито свършенни нито ангели, както и ние не сме. Не ставай оржие чрезъ което чужденцитѣ искатъ да унищожатъ родната ти църква.

Помислилъ ли си нѣкога за този странень, отвратителень и гнусень грѣхъ, да клеветишъ свещеника?

Ако нѣкой каже на брата си, ти си лудъ безумецъ, се излага — казва Исусъ Христосъ — на огнения пѣкълъ, ами този, който говори небивалици по адресъ на свещеника съ цель да го оклевети, унижи за кой геенски пѣкълъ е виновенъ?

Ето какъ правилото осжда този грѣхъ: на „християнина не подобава да псува, да клейми или злорадствува по адресъ на свещеника, нито да го излага предъ свѣта или изобличава въ лицето, дори да е вѣрно това що се казва за него. Ако пѣкъ дръзне да стори това, да се анатемоса и да се отлъчи отъ църквата, защото единъ такъвъ е отдѣленъ отъ св. Троица и ще се прати тамъ, дето е мѣстото на Иуда“. „Лъжливитѣ устни сѣ мерзостъ предъ Господа“ (Притчи 12—21), Пазете се да не паднете подъ това осжде.

Протоиерей П. Икономовъ

Да бдимъ надъ децата

(По случай дня на детето — 22. IV)

Нѣма нищо по хубаво, по крѣпко отъ това, да си баща и майка на добри и възпитани деца. Децата сѣ идеалътъ за родителитѣ. Децата сѣ мечтата и блѣнътъ. Децата сѣ надеждата не само на своитѣ родители, но и на обществото, където тѣ живѣятъ. Къмъ тѣхъ сѣ обрнати нашитѣ погледи, защото въ тѣхъ е бѣдащето и надеждата. Децата — това сѣ бѣдащитѣ творци, които съ своята силна мишца и стоманена воля и характеръ ще чертаятъ новитѣ пѣтица на живота — тѣ сѣ звездитѣ, които ще залѣятъ съ новитѣ свѣтлини мрачния и тъменъ безрадостень дръмъ на човѣчеството.

Нѣжна и крѣпка е детската душа, податлива е тя къмъ всичко: къмъ доброто и злото; къмъ истината и лъжата; къмъ красивото и грозното, а отъ насъ — родителитѣ и възпитателитѣ ще зависи каква насока на действие, какво възпитание да дадемъ на своитѣ чада и възпитаници, за да бѣдатъ тѣ единъ день действително истински творци на своята сѣдба и добри членове на обществото.

Живѣемъ въ дни нерадостни и тревожни, въ дни на морална разруха. Нашето общество отъ день на день гине, руши се то и тѣне бавно, но сигурно въ бездѣлната пропасть на мрака. Нужно е повече свѣтлина, повече бдене, повече възпитание и мораль.

Ето защо дългъ християнски, дългъ родителски ни зове да бдимъ надъ децата, да ги възпитаваме и имъ посочваме истинския и правилень пѣтъ въ живота.

Да бдимъ надъ децата!

Свещ. Л. Георгиевъ

Архиерейската митра

Думата „Митра“ е грѣцка дума и въ древно време означавала не златната корона, що въ сегашно време носятъ архиереитѣ, когато свещенодействуватъ, а връзка на главата, единъ видъ широка лента презъ челото, която употрѣбавали женитѣ като забрадка съ два дължки краища на шията за свързване на косата. Следъ победата на християнството надъ язичеството на думата „митра“ е дадено символическото значение на кидаръ — царска шапка — на новозаветния първосвещеникъ — Епископа. Църковното предание свидетелствува, че съ подобна връзка въ видъ на златенъ листъ украсявали челото си св. Иоанъ Богословъ, св. Евангелистъ Марко и св. Апостолъ Иаковъ Иерусалимски Епископъ, така че въ първия вѣкъ още на християнството митрата се явява като частъ отъ архиерейското облачение. Тоя обичай е спасенъ въ последующитѣ вѣкове. За митрата споменуватъ въ четвъртия вѣкъ Аммианъ Марцелинъ и св. Григорий Назианзинъ, който я нарича кидаръ. И въ последующитѣ вѣкове срѣщаме много свидетелства за митрата като частъ изключително на архиерейското облачение.

Въ началото митрата имала форма на връзка на главата, но съ време взела подобие на шапка съ отворено дѣно. Въ шестия вѣкъ на митрата прибавили за украшение разни зашивки и свещенни изображения, каквито прѣвъ въвелъ църковния епископъ Иоанъ Кинадокийски. Такива украшения сѣ поставяли изключително на оная частъ отъ митрата, която покривала челото. Тия украшения възрѣли и на Западъ. Но митрата все сѣ оставала твърде низка съ отворено дѣно до дванайсетото столѣтие, когато получила форма на двурогна корона. Но и по-нататъкъ се и мѣнявала, додето получила сегашния си видъ на крѣгла златна шапка съ дѣно.

Въ старо време митраа се

ла толкова сжществена частъ на архиерейското облачение, што архиереитѣ даже се клѣли въ нея. Думата корона т. е. митра у латинитѣ означавала самия архиерейски чинъ и била символъ на върховната епископска властъ. И въ източната църква тя се наподобявала на царската корона и добила съответното символично значение. Епископътъ е образъ на Царя Христа, а короната е символъ на трѣненъ вѣнецъ и погребалень платъ — сударъ.

Въ осмия и шестия вѣкъ митрата била употрѣбавана навсѣкжде въ Западъ и я носили само епископитѣ. Източната църква стояла малко на страна отъ блѣсъкъ и надменностъ, за това митрата не била всеобщо употрѣбление. Така на примѣръ въ дванайсетото столѣтие митра носелъ само Александрийския патриархъ. Дори и въ осемнаесетото столѣтие въ грѣцката църква не навсѣкжде употрѣбавали митрата. Това е съгласно съ общото настроение на източната църква — смирение. Източнитѣ патриарси, които употрѣбавали за себе си думата мѣрностъ т. е. смирение, ничтожество, не можеха да се украсяватъ съ предмети, които служели като знакове на царската властъ. Най-великитѣ светители на църквата — св. Иоанъ Златоустъ, св. Василий Великий, св. Николай Чудотворецъ никога не нахлували на главата си въ време на богослужението златни шапки и, ако нашитѣ иконописци си позволяватъ да изписватъ на иконитѣ светиитѣ Николай Чудотворецъ, Василий Великий, Иоанъ Златоустъ и други съвременници на тѣхъ светители съ златни корони, това се дължи на тѣхното невежество. Но вънъ отъ това и въ сния дори източни църкви, део имало обичай да се носятъ митри, последнитѣ ни най-малко не се смѣтали за отличие на архиерейския санъ, както се счита у католицитѣ, а само като символъ на царската властъ на Исуса Христа. За това, когато служатъ нѣколко архиереи на едно, само старшиятъ отъ тѣхъ, който при богослужението представлява Исуса Христа, служи съ митра а всички други безъ такава.

(Изъ руското „Церковное обозрѣние“)

Дѣдо Симеонъ

въ храма „Св. Петка“

Не 22. IV. т. г. — недѣля, Негово Високопреосвещенство Св. Варн. и Преславски Митрополитъ Г-нъ Г-нъ Симеонъ се черкува въ храма „Св. Петка“ и произнесе слово. Темата бѣше апостолското четиво на деня. Следъ като въ стегнати фрази, дѣдо Симеонъ поясни що е апостолско четиво и каква е разликата между „Послания“ и „Деяния“ на Св. Апостоли, той подчерта, че отъ Пасха до Възнесение се четатъ въ време на богослужение откъси отъ „Деянията“. Днесъ прочетения откъсъ разказва за опита въ апостолски времена да се организира църковна комуна. Щомъ обаче оная комуна не се е задържала повече отъ 15 години, още по-невѣроятно е днесъ да успѣятъ ония, които бълнуватъ да комунизиратъ свѣта. Христовата вѣра въпрочемъ не е заинтересована да въведе комунизъмъ въ свѣта, както би могълъ нѣкой да помисли отъ апостолското четиво. Този въпросъ не спада изобщо въ сферата на религиозната вѣра и евангелското учение. Напротивъ, като имаме за примѣръ злочестинитѣ, които опитътъ за комунизирание на славната нѣкога Русия докара, ние въ България сѣгака трѣба да се пазимъ отъ него. Широко поле за проява на милосѣрдие представлява свѣта и всѣки християнинъ е длъженъ да помага на беднитѣ и страдащи свои братя нуждающи се отъ храна и облекло.

Съобщава Е.

Добре скроено — зле ушито

Св. Синодъ е поставилъ начало на добро предприятие: съ една наредба заповѣда на църковнитѣ настоятелства да купуватъ таманъ само отъ епархийскитѣ свѣщоливници, които пѣкъ ще го получаватъ отъ Св. Синодъ. По този начинъ тамяна се монополизира и печалбитѣ, малко или много, ще влизатъ въ черковната каса. При това би могло да се избѣгне експлоатацията на която би се подлагали църквата. По сжщия начинъ Св. Синодъ би могълъ да „монополизира“ крѣсчета, брошурки, камбани, одежди, църковни утвари и т. н., като организира църковни кооперативни епархийски магазини. Началото е добро. Но приложението започва зле. Свѣщоливницитѣ ще продаватъ тамяна по 130 лв. кг. до като на пазаря най-доброкачествения таманъ струва 100 лв. Св. Синодъ можеше да влѣзе въ ролята на конкурентъ на свободния пазаръ, и както търговецътъ може да продава тамяна по 100 лв., като печели сигурно 20 на сто, тѣй и Синодътъ можеше да се задоволи съ 20 лв. печалба, и вмѣсто да убие върата на църковнитѣ настоятелства още въ началото, че Св. Синодъ ще умѣ да стопанисва добре въ тази областъ, да я подкрепи...

При това, крайно неудобно е да се печата въ „Църковень вестникъ“ (бр. 16 21. IV. т. год.) обявление на частни фирми търгуващи съ таманъ, следъ тази забрана.

Ако афишираната фирма за ароматичень таманъ по 220 лв. кг. въ Пловдивъ има право да продава таманъ, редомъ съ свѣщоливницата и разписки за така купения таманъ ще се признаятъ за редовни оправдателни документи, защо само на тази фирма се прави авансъ? Ако пѣкъ и отъ тамъ църк. н-ства нѣматъ право да купуватъ таманъ, защо Синодалния органъ продължава да печата рекламитѣ на фирмата?

Попъ Енчо.

РЕЗОЛЮЦИЯ*)

На Никополското Свещеническо Братство свикано на заседание на 8 Мартъ 1934 г. за да разгледа въпроса по членуването на Братството въ новосформираната взаимно-осигурителна и посмъртна каса „Братско Подпомагане“.

Следъ като се прочете устава на новата каса и се проучиха редъ издадени окръжни отъ Съюза на Свещеническото Братство даде се думата на всички братици, които изказаха следнитѣ мнения по отдѣлно по въпроса и единодушно взеха следната резолюция:

1) Намира, че новата спомагателна и застрахователна каса Братско подпомагане вмѣсто да подпомага членовѣта на Братството — обратно обременява последнитѣ значително съ дадената неприложима таблица.

2) Намира, че старитѣ свещеници и тия по настоящемъ пенсионери, които отъ начало до сега издържаха съ редовнитѣ си вноски посмъртното подпомагане не сѣ облекчени съ нищо при новата спомагателна каса съ огледъ на това, че вноскитѣ имъ безследно изчезватъ.

3) Застава на становището да се изработи и създаде ново посмъртно свещеническо подпомагане, при сжщитѣ начала, както тия при Министерството на Народното Просвѣщение, Телеграфо-пощенци и други професионални организации, които плащатъ съвършено малки месечни вноски, а получаватъ голѣми премии.

4) Братството категорично отказва да вземе участие — влизането му като членъ въ новата посмъртна каса, при настоящи условия и видъ.

5) Настоява намѣрената сума въ наличностъ, при ликвидацията на старата посмъртна каса да се раздаде на всички живи свещеници, участвували до сега при сжщата каса.

6) Сумитѣ, които следватъ да се удържатъ по окръжно № 800 отъ 18. I. 1934 г. за последнитѣ починали братици Околийското Братство отказва да внесе въ посмъртната каса, понеже сжщата е престанала вече да функционира.

7) А на тия починали братици, които сѣ визирани въ Окрѣжно № 800 да имъ се изплати посмъртната помощъ отъ резервнитѣ суми на досегашната посмъртна каса.

Председателъ: (п.) Прот. К. Крачковъ

Секретаръ: (п.) Свещ. Йордановъ

*) Горната резолюция е изпратена до редакцията съ молба да се помѣсти въ вестни ни.

Платихте ли си абонамента
на в-къ „Хр. защита“

Gertrud Massen.

Дай любов!....

Не виждаш ли какъ свѣтътъ гладува и жадува за любовъ?

Не виждаш ли ония, които зъзнатъ и треперятъ, потъпкани и отблъснати, бедни и болни, немощни и бледи, които протягатъ ржка и искатъ — просятъ малко любовъ?

Не виждаш ли малките, които въ скута на майка си страдатъ и бедствуватъ и които още въ люлката сж въ лишения?

Не виждаш ли децата, които растатъ безъ радостъ и любовъ, безъ игра и въздухъ, безъ надзоръ, изоставени въ детскитъ си още години да хващатъ отровни цвѣта, които засенчватъ лилията въ тѣхното сърдце?

Не видиш ли ония — многото болни, чиито трескави чела нѣма нито една мила ржка да разхлади, върху които нито едно добро око не се спира и които никога не намиратъ сърдце, сърдце, което да ги зарадва и се жертва за тѣхъ?

Не виждаш ли беднитъ, изоставенитъ, които съ подпухнали бузи и дълбоко хлътнали очи поглеждатъ къмъ тебе, които гредятъ надеждитъ си върху добротата на твоето сърдце?

Не виждаш ли всичко това?...

О! ако го виждашъ, дай отговоръ — дай любовъ!... Дай любовъ навсякъде, кждето можешъ и кждето и да бжде.

Дай любовъ безъ да очаквашъ благодарностъ. Дай любовъ само и само да зарадвашъ, успокоишъ и жертвашъ за твоя ближень...

Не казвай никога, че е много. Истинската любовъ е неизчерпаема. Колкото повече се проявява, толкова повече иска да дава.

Не казвай никога че си уморень.

Ти си богатъ много по-богатъ отколкото мислишъ. Стига да искашъ, ти можешъ да дадешъ. Ти можешъ винаги да дадешъ една любяща дума, единъ милъ погледъ, едно топло ржване — тѣхъ поне имашъ винаги. Събуденъ ли е веднажъ изворътъ на любовта, той тече отъ само себе си.

Любовта е само, която прави ближния щастливъ, а тебе още повече.

Отвори тогава очитъ си, разшири сърдцето си. Знаи, че въ

Изъ старитъ архиви

Патриархъ Григорий VI (споредъ в-къ „Константинополисъ“) въ края на краищата се вижда принуденъ да туря и благоприятенъ край на разпратата, като представилъ проектъ за разрешение на въпроса Той предлага да се учреди българска архиепископия, подчинена на Вселенската патриаршия. Тази архиепископия трѣбва, споредъ проекта да обема „цѣла България“ (?) съ присъединение къмъ нея и на чисто български епархии „вънъ отъ България“ (?), като Търново, Видинъ, София, Доростолъ, (освенъ Констанца - Кюстенджанска), Самоковъ, Преславъ, Нишъ, Нишава, Ловечъ, Братча, Червенъ, Велика, Скопие, Охридъ (освенъ Преспанска епископия), околноститъ на Пловдивъ (освенъ самия градъ и селищата Стагимака и Наки-конакъ), българскитъ области задъ Варна (освенъ гр. Варна, Балчикъ и крайбрѣжнитъ мѣстности), Провадия отъ анхиалската епархия и др... („Христ. чте ние“, 1872, стр. 344). Но освенъ в. „Константинополисъ“, всички останали гръцки вестници (Неологосъ, Типосъ и др.) подигатъ страшенъ вой противъ патриарха и сѣкакъ възбуждатъ общественото мнение, за да осуятъ проекта. Българитъ —начело съ епископитъ Иларионъ Ловчанскъ, Иларионъ Макариополскъ и Панаретъ Пловдивскъ се обърнали съ просба до Султана да наложи фермана и да даде независимостъ на българската църква. На Богоявление тѣ служатъ, съборна литургия, безъ разрешение отъ пат-

свѣта не си само за себе си, но и за беднитъ, търсящитъ, изоставенитъ.

Нищо не трѣбва да те смущава предъ любовта. Не се спирай предъ неблагодарностъ, невѣрностъ, клюки и коварство

Едно е само, което трѣбва да виждашъ, то е **нуждата на времето**. Освободи се тогава отъ себе си и заживей за другитъ.

Дай любовъ — дай любовъ!...

Отъ нѣмски
Ек. Д-ръ Панайотова, Ески Джумая

Беленка

на сп. „Добъръ пчеларъ“

Вече трета година въ гора Земенъ се списва сп. „Добъръ пчеларъ“ отъ редакторъ Н. Земенски, учителъ. Всѣки, който следитъ това списание ще разбере, че то има огромно значение за разпространението и за развитието на пчеларството въ насъ. Редакторътъ му го списва живо, картинно, съ увлекателенъ цвѣтитъ езикъ, нѣщо много ценно за едно списание, което има за целъ да даде проsvѣта на широкитъ народни маси. Г-нъ Земенски работи съ ентузиазмъ, отъ душа и сърдце, защото желае успѣха на Българ. народъ. Но когато тѣлото остане безъ душа, то се разлага. Пчелитъ ще подслѣдятъ живота на б-л гарския народъ, но при условие, че той ще запази и усилъ върата си въ Бога на любовта и на мира, върата на нашитъ дѣди, който се пази и предлага отъ нашата Народна Православна Църква, чрезъ която българскиятъ народъ ще запази своето единство и независимостъ.

Не вървамъ тия идеи да сж чужди и за г-нъ Н. Земенски, защото неговиятъ баща билъ свещеникъ, тоя на сѣнругата му — сжщо свещеникъ, отнася се съ нужното почитание къмъ духовенството, а Земенскиятъ монастиръ му дава ценно съдействие въ пчеларската му дейностъ.

Но недоумявамъ, защо той въ списание „Добъръ пчеларъ“ брой 3 отъ год. III т. г. дава реклама на седмичния в. „Братство“ — Севлиево, съ беседи отъ Петъръ Дъновъ? Не каза ли апостолътъ: „Моля ви, братия, пазете се отъ ония, които произвеждатъ разцепления и сѣблазни противъ учението“. (Рим. 16:17). Българскиятъ народъ отъ духовно единство ли се нуждае, или отъ духовно разпокъсване?

Слещ. Хр. Ив. П-въ.

Въ параклиса при аязмото край с. Пашакъой, Варненско, ще се служи всѣки петъченъ день Богослужение. Това се съобщава за знание на християнитъ които посещаватъ това мѣсто.

риарха Антима, замѣстника на Григория VI, при когото съ такава целъ ходилъ Панаретъ Пловдивски. Разпратата е наново въ пълень разгаръ. Ето извадка изъ атинския вестникъ „Еонъ“, която илюстрира хода на борбитъ: „Тѣй наричаниятъ български скандалъ, създаване на нѣкои чуждоstrанни общества, не сжществувахе преди 50 години. Мнозинството отъ тѣй наричанитъ сегашни българи има гръцки произходъ (!): тѣй както други племена отъ православнитъ християни въ Мала-Азия и Сирия, българитъ сж се обучава въ училищата, говорили и писали обикновено на мѣстенъ народенъ диалектъ (т. е. гръцки), като сжщевременно сж изучавали и старогръцки. На мого мѣста изъ църквитъ архиеереитъ допускали два езика — гръцки и славянски, — макаръ най-добритъ и по-развититъ мѣстни жители пречели на това като предпочитали предъ всѣки други езикъ — народния — на който апостолитъ написаха Евангелието, отчитъ — църковнитъ канони и който споредъ великитъ негови писатели — изучаватъ отъ детска възраст всички мждри народи.“

Въ сжщия в. „Еонъ“ е помѣстено и проshението на патриарха Антима до великия везиръ, въ което патриаршията моли:

1) Да се закрие въ Ортакъой беззаконното сбирище, съставено отъ намиращитъ се въ Цариградъ, безъ църковно позволение, архиеереи, които да бждатъ отстранени отъ Цариградъ.

2) Свещеницитъ, взели участие въ беззаконното дѣло, (службата на Богоявление) да бждатъ отстранени отъ всѣко свещенодействие въ църквата „Св. Стефанъ“ въ Галата, въ

Отзиви и бележки

Учителскиятъ съветъ при II Варненска прогимназия е изпратилъ на редакторния комитетъ следното

ПРОПОВЕРЖЕНИЕ

„Емъ брой 8 отъ 10. II. т. г., въ в. „Християнска защита“ четемъ печатанъ статия — „Училището е застрашено“. Съ много силни изрази въ тая статия свещеникъ Ст. п. Юрдановъ напада учителството въ явна покрепа на ученицитъ въ безбожнъ.

Тѣй като самъ авторътъ заявява въ деденитъ си показания по случай произведената анкета въ прогимназията, че когато е писалъ статията, е ималъ предъ видъ II-а прогимназия то учителството при сжщата прогимназия засѣгнато чувствително отъ тежкото обвинение на автора, което ги засѣга като учители и възпитатели, иска авторътъ да бжде по конкретенъ въ случая и съ факти да подкрепи обиднитъ думи изказани въ поменатата статия за цѣлото учителство.

Думитъ. „А въ прогимназиитъ не само, че не се интересуватъ за поведението на ученицитъ си вънъ отъ училище, но напротивъ като че ли покровителствуватъ и насърждаватъ децата на комуниститъ, за да манифестирайтъ откритъ ... своитъ безбожнически убеждения“ и... „пасивно и активно се подпомага обезвървяването на ученицитъ“ ... сж думи, които преди да се отправятъ къмъ учителя — отговоренъ факторъ при възпитанието, трѣбва да се позамисли малко.

Учителството знае своя дългъ въ възпитание на младежта: религиозното възпитание, като мораленъ факторъ, за учителството е еднакво ясенъ, както и на пасторитъ на религията.

Учителскиятъ съветъ при II-а прогимназия, възъ основа на § 24 т. 29 отъ „Правилника за основнитъ училища“, въ заседанието си на 7 мартъ т. г. се занима съ въпроса, изслуша доклада на анкетната комисия, чете и показанията на свещеника, отнася се съ уважение къмъ личността му, като духовенъ водачъ и възпитателъ на енория-

която патриаршията ще се погрижи да назначи законни свещеници.

Великиятъ везиръ увѣрилъ патриарха, че наказанието на тримата български владици било възложено на Серверъ паша, подъ ведомството на когото спадаха въ Турция, дѣлата на всички християнски въроизповѣдения. Наистина на 21 януарий тримата български епископи бѣха заведени като заточеници съ държавенъ параходъ въ Никомидия. Разправятъ, че преди заточението, Серверъ паша ги угостилъ съ разкошенъ обѣдъ.

Протеститъ обаче на българитъ станаха тѣй енергични, че правителството не можеше вече спокойно да гледа на работата и покани патриаршията да тури край на препирнитъ, — именно като изпълни фермана. Пенезе бѣше забранено на българитъ да служатъ въ храмъ „Св. Стефанъ“, портата за да ги успокои, предложи на патриарха да опредѣли за чредникъ български свещеникъ, който не е билъ отлъчванъ. За тази цѣль Александъръ кар. Теодори, родомъ гръкъ, висшъ турски съновникъ представилъ на патриарха списъкъ на петъ български духовни лица, избрани отъ българитъ, между които да се опредѣли едно за да служи въ „Св. Стефанъ“. Патриархътъ не одобрилъ ни едно отъ лицата представенъ му отъ Кара-Теодори, а опредѣли за чредникъ тамъ първия секретаръ на С-нода архим. Доситей, родомъ българинъ, когото българитъ не приеха, а почнаха да служатъ безъ патриаршеско разрешение.

Въ пакъ представители на българитъ се явяватъ при патриарха съ нова молба да се уреди веднажъ съ вина въпроса. Патриархътъ отго-

шитъ си — родители на по-голѣмата частъ отъ нашитъ ученици и въ желанието си да бжде искренъ

А. Констатира:

1) Че при рушителното влияние на днешното болно време, тритъ най-важнитъ възпитателни фактори: семейството, училището и държавата — съчетание на най-мощни, най-съзнателни и най-добре организирани фактори, не сж могли да предотвратятъ тия пагубни и за училището ни влияния.

2) Че политико-обществениятъ ни животъ днесъ представлява арена отъ борящи се по между си групи, нѣкои отъ които за голѣмо съжаление, сж си поставили за обектъ да пропагандиратъ и агитиратъ дори и всрѣдъ училищната ни младежъ.

3) Че при най-подходящото възпитателно въздействие върху ученицитъ, усилията на училището ни, се указватъ при известни случаи безполезни да се наложатъ предъ пакостното и зловредно влияние на домашната срѣда, отъ гдето най-често се дава насоката на мислитъ и чувствата имъ.

Б. Заявява:

1) Учителитъ проникнати дълбоко отъ висотата на възпитателния си дългъ, винаги разумно и обективно сж действували при общото и политическо възпитание на ученицитъ.

2) Че тѣ чрезъ мисълта и дѣлата си и сега продължаватъ да имъ внушаватъ довѣрие къмъ установенитъ отъ Конституцията ни институти, както и уважение къмъ свещенодействащитъ въ тѣхъ служители и професии.

3) Че въ възпитателниятъ си обсъдъ, тѣ сж имали винаги предъ видъ и поведението на ученицитъ си вънъ отъ училището, като сж дирѣли съдействието и на родителитъ имъ чрезъ единичнитъ си срещи и съвмѣстнитъ дружбени събрания.

В. Опровергава

като не отговарящи на истината и тенденциозни, следнитъ обвинения въ въпросната статия, каквато съветътъ не познава, а именно:

1) Че „въ прогимназиитъ не само, че не се интересуватъ за поведението на ученицитъ си вънъ отъ

ворилъ, че нищо не може да стори до 1 февруарий, когато ще се състои гръцкото национално събрание на духовенство и миряни. Българитъ съ скръбъ отговаряли, че тѣ до сега мислѣли българскиятъ въпросъ за чисто черковенъ, който трѣбва и може да се разреши отъ патриаршията, но сега виждатъ, че съ този чисто черковенъ въпросъ ще се занимава гръцкото народно събрание и по тоя начинъ черковната препирания става препирня между два народа, нѣщо за което тѣ скърбятъ много.

Високата Порта, като вижда нежеланието на патриарха да уреди самъ работата на 27 януарий връща заточенитъ български епископи. И понеже още на 28 януарий следъ едно събрание въ Месохора, българитъ подаватъ заявление до султана да имъ позволи да си изберайтъ екзархъ, опредѣленото на 6 II. гръцко национално събрание се свика на 30 януарий. Това събрание решило, че свещеннитъ канони едва ли биха допуснали всѣко племе да има отдѣлна самостоятелна църква и че ако това е правило, първомъ руската църква трѣбва да го приложи за себе си тѣй като въ Русия се наброяватъ до 60 националности. Поради това съборътъ апелира до цѣлия български народъ да осжди своитъ епископи и да се отрече отъ тѣхъ, следъ което патриаршията е готова да влѣзе въ нови преговори съ българитъ. (Следва).

Абонирайте се и разпространявайте
„Християнска защита“

училище, но напротив, като че ли покровителствуват и насърчават децата на комунистите, за да манифестират открито, без въскакви повод, по улици и площади, по кръстопътища и въ двора на самите училища, по най-вулгарен начин своите безбожнически убеждения и чувства...

2) Че „въ него се допускат свободно да манифестират своята нравствена поквара обезвренити от родителите си комунистични деца — ученици“.

2) Че „въ някои училища пасивно и активно се подпомага обезвряването на учениците“.

Накрай, съветът изказва съжалението си, за гдето редакцията на в. „Християнска защита“ чрез въпросната статия вървяла незаслужено калъ върху съвестния и законно изпълнявания служебен дълг на прогимназиалното учителство въ града ни, респективно учителството при II-а прогимназия и, като е съгласно на една по-широка, безпристрасна анкета, от която ще се установи премълчаването на друго партизанско вмешателство от крайни политически фракции, които еднакво застрашават парламентарно-демократичния редъ на страната ни,

РЕШИ:

Отъ настоящето изложение да се изпрати по единъ преписъ до: Варненската окръжна училищна инспекция за сведение и на в. в. „Християнска защита“ и „Учителски вестник“ и „Съзнание“ за публикуване.

За съвета — директоръ: (п.) А. Славовъ

Редакцията ни съ готовност дава място на горното опровержение, защото съ вестника си искаме да служимъ на истината, правдата и законността.

Ние съ радост посрещаме заявлението на учителския съветъ при II-варненска прогимназия, че учителите се стараят да внушават на учениците си доверие къмъ установения отъ конституцията ни институти, както и уважение къмъ свещенодействащите въ тяхъ служители и професии.

Ние още не знаемъ точния и пълненъ резултатъ отъ направената анкета въ II-а прогимназия и дали тоя резултатъ изнася на яве истината, каквато конкретните факти ни рисуватъ. Ще кажемъ само това, че нашата статия, за която ни е изпратено горното опровержение, не визира изрично II-а прогимназия, за да дава поводъ на учителския съветъ да се занимава съ нея и да я опровергава. Но понеже сега ни се дава поводъ, ще кажемъ, че ние сме констатирали фактите, каквито грубата действителност ни дава. Ние само търсимъ причините на тия факти и по отношение на учителството изказахме само предположение, **като че ли** — то не упреждава достатъчен контролъ надъ поведението на учениците си.

При това въ статията ни, печатана въ брой 8, съвсемъ не сме имали предъ очи само учениците и учителите отъ II-а прогимназия. **За някои конкретни факти** отъ тая статия авторътъ, може би (както е казалъ въ показанията си) е ималъ предвид поведението на ученици отъ II-ра прогимназия. Но не може отъ това да се прави заключение, че цялото съдържание на тая статия визира II-ра прогимназия. Кои конкретни факти говорятъ за последната, — това ясно се вижда отъ показанията на свещеника Ст. п. Юрановъ. До колкото знаемъ, учителскиятъ съветъ не е миналъ безъ внимание нѣкои резултати отъ анкетата. Той е наказалъ нѣкои ученици; съ особна наредба е обърналъ внимание на всички ученици за поведението имъ вънъ отъ училище и пр. Това показва, че както въ други нѣкои училища, така и въ II-ра прогимназия е имало нужда да се погледне по сериозно на поведението на учениците. И ние благодаримъ на учителския съветъ за сериозността, съ която е погледналъ въ случая на въпроса.

За сега толкова.

ХРОНИКА

Презъ дните на страданията се д м и ц а, както и презъ Великденските празници. Варненските църкви бѣха препълнени отъ богомолци. Негово Високопреосвещенство Дѣдо Симеонъ, Великия четвъртъкъ и петък и нѣдѣло и второ възкресение служиха въ Сборната църква, дѣто се черкуваха Тѣхни Величества Царя и Царицата и Тѣхни Височества Князь Кирилъ и Княгиня Евдокия.

Св. Синодъ на Българската църква е изпратилъ на Митрополита сумата 4,000 лв. за раздаване на бедните граждани по случай празниците. Тая сума е раздадена на 140 семейства, като сж давани отъ 20 — 60 лева.

Нейно Величество Царица Йоанна за празника на Възкресението Христово е изпратила на детския приютъ за работнически деца „Митрополитъ Симеонъ“ 50 пакета бомбони.

Православните братства въ гр. Варна по случай празниците сж проявили похвална благотворителна дейностъ между бедните християнски семейства. Напримѣръ отъ братството „Св. Николай“ сж били раздадени: 10 агнета, 3 човали брашно, 2500 яйца, 4000 лв. пари, обузда, дрехи и пр.; отъ братството „Св. Иванъ Рилски“ при църквата „Св. Петка“ сж раздадени: 100 кгр. месо, 720 яйца и пари.

Презъ м. мартъ въ салона на Митрополията подъ председателството на Негово Високопреосвещенство Митрополитъ г. г. Симеонъ се състояха нѣколко събирания на варненските енорийски свещеници за обсъждане въпроса за организирана религиозно-просвѣтна дейностъ въ гр. Варна: между възрастни, юноши вънъ отъ училището и учаци се. На 30 мартъ въ Митрополията е имало събрание и съ представителите на училищните власти въ града. Последниятъ сж изказали не само готовностъ да възприематъ по принципъ предложената имъ идея за религиозна дейностъ всрѣдъ учащите се, но и всѣкакъ да съдействуватъ на свещениците въ тая тѣхна дейностъ.

Редакцията моли председателите на околийските свещ. братства въ Ески-Джумая и Османъ-Пазаръ, както и Негово Всебл. Шуменския Арх. Намѣстникъ да събератъ абонамента отъ свещениците.

Случайна печатна грѣшка е допусната въ „Архипастирското пасхално приветствие“ на Негово Високопр. Митрополитъ г. г. Симеонъ, пачатано въ бр. 12 и 13. На 1 стр. 4 колона редъ 24 отъ горе „омрази и страсти“. Просимъ извинение отъ Високопреосвещения авторъ за неволно допуснатата грѣшка.

На 24 того пристигна въ гр. Варна Негово Високопреосвещенство св. Доростоло-Червенския Митрополитъ г. г. Михаилъ.

Въ последните си разпоредителни заседания Варн. и Преславски епархийски дух. съветъ е разгледалъ бюджетите на църковните настоятелства въ Епархията. Направени сж всички възможни съкращения въ разходите.

На 7 и 8 май се свиква въ гр. Варна годишно събрание на „околийското свещенич. братство“.

На 28 того заминава за Та-лестина и Александрия Негово Преосвещенство св. Величкия епископъ г. Андрей.

Получи се въ редакцията великденския брой на вѣст. „Вѣра и животъ“, издание на св. Доростоло-Червенския Митрополитъ. Вестникътъ е съ добре подбрано съдържание.

Настоятелството на Епархийското свещеническо братство на 10 май урежда духовенъ концертъ съ участието на всички църковни хорове въ града, както и хора на Музик. д-во „Мор. звуди“.

ИЗЪ ЧУЖДАТА ПРЕСА

За обединение на църквите

Цариградскиятъ патриархъ Фотий II приелъ поканата на Римския Папа да се събере единъ вселенски съборъ, въ който да взематъ участие всички църкви, при едно условие:

ако Папа Пий XI приеме, да се разискватъ всички догми провъзгласени отъ Римската църква въ течение на вѣковете — отъ разцеплението на двете църкви до наши дни. Католишката преса до този моментъ не се е противопоставила на това предложение.

Нашите молитви за обединението на всички църкви трѣбва да върватъ, че не ще останатъ до край безрезультатни. Когато Богъ иска, като по чудо ще изсъхне всичката вражда, ще се стопи цѣлиятъ леденъ океанъ, който ни дѣли. Думите на Спасителя „и ще бжде едно стадо и единъ Пастиръ“ ще се сбжднатъ, и ако чуемъ нѣщо въ това направление да се не чудимъ, а да се готовимъ, защото, годината не донася това. що часътъ донася.

Полша

Статистика. Отъ цялото население на Полша 32,500,000, Православни сж около 5,000,000, т. е. около 11 на сто, католиците сж около 63 на сто; протестанти 4 на сто; евреи 10 на сто. Въ цяла Полша има 53 епископи, отъ които 41 сж католици, 7 православни и 5 униати. Секти 0.1 на сто отъ цялото население. Най-разпространената секта е тая на Мариавитите.

Франция

Двама католишки свещеници: Eugen Caulon и Georges Joagnu, минали къмъ православната църква. Първиятъ е вече Енорийски свещеникъ въ Nantes, а вториятъ при сиропиталището „La Colonie St. Georges“. Франция се показала благосклонна къмъ убеждението и дѣлото и на двамата свещеника.

Крематории (Пещи за изгаряне мъртаци).

Списанието „Der Fels“ помѣства една статистика, отъ която може да се види какъ изгарянето тѣлата на умрѣлите хора се разпространява успорито по цѣлъ свѣтъ. Въ Германия имало 105 крематории (пещи) отъ 1900 г. до днесъ сж изгорили тѣлата на 650 000 умрѣли хора. Швейцария имала 20 пещи, които годишно изгарѣли 5000 човѣшки трупа. Въ Чехославия действували 9 такива **адски уста**; въ Дания 7; въ Швеция 7; Норвегия 5; въ Финландия, Ромжния, Холандия и Белгия по 1; Въ Англия 27, които само презъ 1930 г. изгорили 4500 **лица**. Франция имала 3 крематории, но никакъ не имъ вървѣло. Италия имала 26, обаче не работили почти никакъ, особено отъ две години почти никой не прибѣгвалъ до тяхъ. Най-много работѣлъ крематория въ Москва. Само една отъ тия пещи презъ 1929 г. е обърнала въ пепелъ 5208 мъртви тѣла. Отбелязва статистиката, че 70 на сто отъ тѣхъ били изгаряни по заповѣдъ на властта. Сигурно това ще сж ония умрѣли хора, които нѣматъ близки.

Подвигъ

Болните отъ проказа обикновено се изолирватъ въ специални лагери; живѣятъ при специаленъ режимъ, за да не заразятъ и други, тъй като проказата, тая ужасна и неизлѣчима болестъ — е заразителна. Въ единъ такъвъ лагеръ е отишѣлъ доброволно да служи и услужва свещеникъ Р. Wintz. Презъ 1929 г. и той се заразилъ и върналъ въ Европа при своите си да се лѣкува. Неотдавна свещеникътъ при лагера на прокажените отъ островъ Antille се поминалъ. Болните останали безъ свещеникъ, безъ религиозни служби и утешителъ, безъ бащинска — свещеническа любовъ и грижи.

Щомъ узналъ това свещеникъ Р. Wintz, забравилъ себе си, напусналъ стечеството си и лѣкарствата си и заминалъ при болните — сираци.

Божиятъ служител — заминалъ при пълното съзнание, че вече не ще се върне при своите си. Тамъ между своите любими питомци — тъй близки до неговото пастирско сърце — прекаралъ Пасхата — и тамъ останалъ за винаги. Какъвъ подвигъ, каква жертва за обичните въ Господа!

* * *

Една важна мърка на Синода на гръцката църква. Преди 4 месеца Св. Синодъ на гръцката църква е забранилъ гръцкия клиръ, подъ каквато и да е форма да взима участие въ франкмасонското движение.

Цариградскиятъ патриархъ одобрилъ това решение и следното писмо отправилъ до Атинския митрополитъ:

„Масонскиятъ въпросъ, както се знае, е записанъ въ дневния редъ на панправославния просинодъ, чието свикване — съ Божията воля — приближава... Масонскиятъ въпросъ се изучава отъ насъ и приготвяме за него специаленъ докладъ, който ще бжде представенъ на този просинодъ.“

Ecclisia отъ 3 III т. г.

Dr. Petronius

НАШИ ВЕСТИ

Настоятелството на Епарх. Свещ. Братство „Св. Царъ Борисъ“ въ Варна е изработило дневния редъ за годишното Епархийско събрание, което ще се състои на 31 май и 1 юний т. г. въ гр. Шуменъ. Бива да се отбележи, че този дневенъ редъ е разнообразенъ, интересенъ и обширенъ. Освенъ чисто професионалните въпроси, които обхващатъ организацията и живота на братството и отношенията му съ други подобни и сродни институти, тамъ се засѣгатъ и проблеми като да речемъ „За масонството“. Знае се, че това е проблемъ актуелна и жизнена. Дали масонството е тъй опасно и силно та се е загнѣдило и обсебило и църква, и армия и държавенъ университетъ, или нѣкоя трета сила използва фантома на този таенъ врагъ на църква и отечество за да всѣва раздори и разцепления? Дали всички масони-българи сж гробокопатели на България: подкупени за да рушатъ съзнателно, или подмамани, за да събарятъ, като мислятъ, че зидатъ? Ето въпроси заслужаващи вниманието на свещенството.

А тоя особенъ интересъ показва че българскиятъ свещеникъ се е издигналъ надъ тѣсния хоризонтъ на миналото и умѣе да се справя съ задачи отъ общъ църковенъ характеръ.

НАША ПОЩА

Получихме следните суми за абонаментъ на вестника отъ:

80. — Архирейския намѣстникъ въ гр. Берковица, год. II. кв. № 80 20 лв.
81. — Цонко Б. Данаиловъ, село Девня, год. II. кв. № 81 20 лв.
82. — Д-ръ Б. Астарджиевъ, Варна, год. I. кв. № 82 20 лв.
83. — Д-ръ Б. Астарджиевъ, Крумъ Николовъ, Нед. п. Табаковъ, Ат. Мановъ и Соф. Ставровъ, Варна, год. II. кв. № 83 100 лв.
84. — Протоиерей Петъръ п. Горненски, с. Дамяново, Севлиево, год. I и II, кв. № 84 40 лв.
85. — Свещ. Г. Недѣлчевъ, с. Д. Чифликъ, год. II. кв. № 85 150 лв.
86. — В. Пенчевъ, Варна, год. II кв. № 86 20 лв.
87. — Н. Мумджиевъ, Евксиноградъ, год. II, кв. № 87 20 лв.
88. — Свещ. Ив. Вълковъ, Варна год. I, кв. № 88 110 лв.
89. — Ив. Поповъ, Д-ръ Ю. Молловъ, Д-ръ Б. Божковъ, Д-ръ Сираковъ, Д-ръ Смоленски, Свещ. Хр. Георгиевъ, Ив. Д. Доковъ, дяконъ Алекс. Моноу. П. Пѣевъ, Д. Медникаровъ, Епархийска Свѣщоливица Варна, год. II, кв. № 89. 220 лв.
90. — Отъ ржчни продажба при хр. „Св. Петка“ — Варна, год. II, кв. № 90 150 лв.
91. — Св. Митрополия — Варна, 105 абонамента, година II. кв. № 91 2100 лв.
92. — Иванка Кир. Чолакова — Варна, год. II, кв. № 92 20 лв.
93. — Дим. Денчевъ — Севлиево, год. II. кв. № 93 20 лв.
94. — Ил. Петрушевъ, Н. Балтаджиевъ — Варна, год. II, кв. № 94 40 лв.
95. — Икономъ Ил. Р. Сапунджиевъ, — Добричъ, год. II, кв. № 95 40 лв.

Четете редовно

В. „Християнска защита“